

Από την ποιητική συλλογή της Θεοδώρας Βαγιώτη ΜΑΡΜΑΡΟΓΛΥΦΕΙΟ [Shine], Εκδόσεις Στίξις που θα κυκλοφορήσει στις 14 Φεβρουαρίου

- III -

[Λουμίνια]

Οι νεκροί δεν έρχονται τις νύχτες
δε στοιχειώνουν το σπίτι
δε μιλούν
ούτε ψιθυρίζουν στιχάκια
στ' αυτιά των ζωντανών
δε γίνονται σκιές
μήτε σκοντάφτουν πάνω στις κορνίζες και στα φωτιστικά
δε λικνίζονται σε κουνιστές καρέκλες
ούτε κοιμούνται στα παλιά τους κρεβάτια
Οι νεκροί δεν έρχονται τις νύχτες
για να ζωντανέψουν τα εικονίσματα
και να ταράξουν τις φλόγες
των καντηλιών
που εύχονται επίμονα την ανάπαυσή τους
δε ζηλεύουν, δε γελούν, δε λυπούνται, δεν ερωτεύονται
δε πιστεύουν
Μόνο που
αυτά και άλλα τόσα
που κάποτε τα γεύονταν
σαν ώριμες ρώγες σταφυλιών
μπροστά σε καλοκαιρινό δειλινό
μέσα στο στομάχι μου απλώθηκαν
σαν πλέγμα που με γράπωσε
και τώρα δε μ' αφήνει
για να ανασαίνουν τη μνήμη τους
και να μη με αφήνουν να ησυχάσω
όταν φτιάχνω καλύβες και ανθρωπάκια
με τα λουμίνια και τις καντηλήθρες

- XII -

Στη φωτογραφία

του παιδιού

που σήμερα

γράφει ποιήματα

μυρίζω

το τραύμα

και χαμογελάει

ανυποψίαστο

κυνηγώντας

την κίτρινη πεταλούδα

- XIX -

Σηκώνομαι απ' τον θάνατο

με ένα φριχτό πιάσιμο στη μέση·

φορώ κάτω από το καλό μου κουστούμι

μια θερμοφόρα πράσινη από πλαστικό

που μυρίζει βατραχοπέδιλο

στην Καραθώνα,

βουτάω το πρόσωπο κάτω απ' το πουκάμισο

να χαιρετήσω την παιδική αγάπη

που χάθηκε πριν από εμένα

[και έτσι] οσφραίνομαι

τα ψαλιδάκια που μέτρησαν οι κέφαλοι

μέσα στη γαλήνη των μεσημεριών

μα σαν αφήνομαι στους ήχους

που φωλιάζουν στ' αυτιά μου

φρέσκο αλάτι και τ' όνομά μου

γραμμένο στην μαρμάρινη πλάκα

άγχος με πνίγει γιατί
τα διαλείμματα απ' τον θάνατο
πάντα κρατούνε λίγο

- XXV -

[Νεκυδαίμων]

Από τη Βόλβη στη Χαρβάτα
κοιτώ ένα στοιχειό
να βουτά στα παγωμένα νερά
των πηγών της λήθης

γενναίος κι ηττημένος
κάποτε άνδρας
με αγάπησε απρόσμενα

τώρα με ακολουθεί
αερικός περίπατος
και στα γέρικα χέρια μου
χάραξα δυο λόγια κρυφά

μη γυρίσεις στη γη
κι αν αδιάκοπα κινεί
τις πέτρες και τα δέντρα
δε σ' ανασαίνει
δε σε μιλά
μαραίνεται η ρίζα της λαλιάς μου
και γύρω σκορπίζουν
τ' άνθη σου

για δεσ πώς πέταξε εκείνο το πουλί
πάνω απ' τα σύννεφα
για δεσ πώς έτρεξε
το ελαφάκι

γύρω απ' τις κουκουναριές
μη γυρίσεις στη γη
κι αν αδιάκοπα κινεί
τις πέτρες και τα δέντρα
δε σ' ανασαίνει
δε σε μιλά

25η Ιουνίου

Στη διασταύρωση που βλέπει το εφηβικό μου παράθυρο
πηγαиноέρχονται μοντζούρηδες με τα χέρια στις τσέπες
χτυπώντας γαλλικά κλειδιά και κατσαβίδια
μία μπάντα ολάκερη στον ρυθμό των συνεργείων
που ξεφυσά κάθε τόσο επτά όγδοα
αντρικών χαιρετισμών και πρόστυχων λόγων
κι η μάνα μου με στέλνει πότε πότε
στο μπακάλικο του Τσάρλι
που θα πεθάνει του χρόνου τέτοια μέρα από καρδιά
πάνω στην ταμειακή μηχανή
και όπως κουβαλώ τα άδεια μπουκάλια μπίρας
μία κατσαρίδα αθάνατη
θα βγει από το στόμιο [του Άδη]
θα περπατήσει στο χέρι μου μέχρι τον ώμο
κι ύστερα απ' τον κορμό μου ως την ασφαλτο
θα τρέξει στον υπόνομο
Διοπτεύσεως και Θέρους γωνία
μα τα υπολόγισα καλά
δε θα προλάβει ούτε το μέτρο να τελειώσει
πριν ξεκινήσουν τα επόμενα επτά όγδοα
το ζώφιο θα απαλλαχτεί από τον νόστο του
κι οι μηχανουργοί δε θα προφτάσουν να πουν ούτε καύλα ούτε μωρό
τόσο γρήγορα θα πετάξει και η ψυχή του Τσάρλι
το πνεύμα του μικρότερο από έντομο
μια πικρή μυρωδιά γράσου στο πεντάγραμμο

